

L'alta Ribagorça entre sonats

JOAQUIM
ARMENGOL

Sovint ens veiem obligats a suportar arengues polítiques plenes de paraules com ara *excel·lència*, *país culte*, etc.,

cosa que produeix un veritable estat d'indignació. El cinisme ordinari d'aquestes paraules amaguen la política cultural que aquests senyors al final acaben aplicant. Per això sembla que la cultura ha d'anar a banda de qualsevol prebenda política. Si es vol un país culte, caldrà construir uns fonaments durables, i ho seran quan la cultura popular mantingui un nivell qualitatiu que elevi cap amunt, en aquest cas el lector, i que no el rebaixi. Em pregunto si *El país dels crepuscles* de Sebastià Bennasar n'és un exemple.

És veritat que la novel·la negra, subgènere de la novel·la detectivesca centrat en la investigació d'un delictu, és una de les lectures de més èxit popular –i viu un moment magnífic pel que fa a la creació en català, cosa que hauria de ser una gran notícia–, però la novel·la em produeix un sèrie de sentiments contraris que rebaixen l'eufòria. Tinc la sensació que Bennasar buida bona part del seu talent en la trama, la intriga, l'acció i la sang, més que en la psicologia dels personatges, la profunditat reflexiva, l'ambigüitat moral o la coherència lingüística, estampanant el motlle mallorquí a l'Alta Ribagorça, un fet prou desconcertant. No cal la veracitat? En aquest sentit, Bennasar tira pel dret. En canvi, el que sí que recrea molt bé són els detalls morbosos, la violència explícita, la cruesa i la sang borbollant,

EL PAÍS DELS CREPUSCLES

SEBASTIÀ BENNASAR
ALREVÉS EDITORIAL
204 PÀG. / 17 €

elements que semblen funcionar a mode de catarsi personal i que són autèntiques escenes de martiri. Tot plegat és un espigellat de rudiments del gènere, un combinat que inclou abundància: crims, ecoterrorisme, traficants d'armes, art romànic, fred, llops, profecies, malediccions històriques, pedagogia ecològica, corrupció, justificacions morals, embarassos, paisatge de muntanya, menges, fins i tot una apologia del cos policial. De fet, aquest maniqueisme mancat de subtilitat i políticament tan correcte empenya força: segons com, sembla una narració escrita en connivència amb aquell inefable i brutal exconseller d'Interior, just per enaltir el cos dels Mossos d'Esquadra. En definitiva, una història de sang, crims expiatoris, acció i estupendes casualitats inaudites. Li basta això a la novel·la negra? ♦♦